

Rostislav Iščenko: Válka v Donbasu jako propagandistický omyl Západu

- CZ24 News | 13. února 2023

Absolutní cynismus je jak silnou, tak i slabou stránkou západní politiky. Naprostý nedostatek reflexe umožňuje bývalým "přátelům a partnerům" konat v souladu s následujícím rčením: „ Lžíčky byly nalezeny, ale zbytky zůstávají.“ Mám na mysli provádění chemických útoků pod cizí vlajkou, organizování teroristických činů, přičemž vlastní zločiny jsou vydávány za zločiny někoho jiného.

Enormním projevem západního cynismu byla známá zkumavka s bílým práškem, která posloužila jako důvod pro zničení Iráku a zavraždění Saddáma Husajna.

Ještě předtím to byla Jugoslávie a nevybíravá obvinění Srbů z krutostí, kterých se ve skutečnosti dopouštěli jejich političtí a vojenští odpůrci. Srbové – samozřejmě – nejsou žádní andělé – v politice (a zejména ve válce) žádní andělé neexistují, ale skoro vždy (až na vzácné výjimky) byli zastánci centrální moci, a těmi Srbové byli, ve své krutosti umírněnější než nejrůznější separatisté.

To mimochodem platí i pro ukrajinskou krizi. V této krizi byl Donbas zastáncem legitimní vlády, kterou svrhli haličští separatisté s pomocí zahraničních interventů. Proto Donbas, tak, jak to nejčastěji centrální vlády dělají, když se snaží zachovat jednotu politického prostoru, nabídl rebelům dohodu založenou na federalizaci a nevměšování, zatímco rebelové, jako všichni revolucionáři přesvědčení o tom, že jen jejich strana má pravdu, se okamžitě rozhodli Donbas zničit s plným souhlasem amerických interventů, kteří válku mezi Ukrajinou a Ruskem potřebovali a očekávali její začátek už v roce 2014, protože bylo nemyslitelné, aby se Rusko " neangažovalo" ve válce, jejímž cílem bylo vyhladit ruské obyvatelstvo Ukrajiny.

Moskva však našla formát, který jí umožnil ochránit Donbas před genocidou a odložit válku o osm let. To však nijak neeliminuje úkol, který stanovili Američané a který plnil oficiální Kyjev – veřejné a cynické masové vraždění a pronásledování Rusů na Ukrajině s cílem donutit Rusko, aby co nejdříve oficiálně vstoupilo do konfliktu.

ruskoukrajinske-rozhovory

Čím dříve by Rusko vstoupilo do války, tím silnější by byly USA a tím slabší by byla Moskva. Rusko v posledních dvou desetiletích hospodářsky, politicky a vojensky rostlo, zatímco USA nejprve stagnovaly a poté se dostaly do systémové krize a rok od roku oslabovaly. Konfrontace s Ruskem v době relativní slabosti však nebyla pro Ameriku prvořadým zájmem.

Ve Washingtonu, fascinováni vlastními propagandistickými klišé, věřili, že v letech 2020, 2030 bude Rusko slabší než Spojené státy. Hlavním cílem bylo vytvořit prostřednictvím války politický ukrajinský národ, který by se konečně rozešel se svými ruskými kořeny a v intenzitě rusofobie by překonal Poláky.

USA kalkulovaly téměř správně: válka, nevyhnutelné umírání, strádání a devastace milionů lidí musela (bez ohledu na výsledek války) zformovat v občanech Ukrajiny nenávist k Rusku a všemu ruskému.

Je zřejmé, jak pod vlivem propagandy, ale i objektivních okolností (USA dokázaly zabránit tomu, aby

Rusko nahradilo boje osvobozeneckou kampaní), taková nenávist na Ukrajině skutečně roste. Je tu však jedna nuance. Nenávist měla trvale rozdělit jednotný ruský národ na dva politické národy, které se navzájem nenávidí – Ukrajince a Rusy. To je to, co se nepodařilo a už se nepodaří.

Co se týká mrtvých. Obecně se má za to, že ti nejtvrdší nacisté umírají na frontě, ale není tomu tak. Ti nejhorší z nich zůstávají v týlu a část z nich prchá do exilu, někteří nabízejí své služby nové ruské administrativě při denacifikaci ukrajinských území. A věřte, že "denacifikovat" nevinné budou takovým způsobem, že "ojedinělé excesy" z dob Josefa Vissarionoviče budou vypadat jako dětská hra na pískovišti.

Na frontě umírají většinou neangažovaní – prostí apolitičtí občané, kteří svou lhostejnost považovali za moudrost, a proto se změnili v hnojivo. Existuje sice malý počet pošetilých nacistů, kteří doufali, že udělají kariéru jako "váleční hrdinové", a proto se z nich vždy velmi příhodně stali mrtví "hrdinové", neboť každá doba potřebuje své hrdiny, ale většinu tvoří masa obyčejných lidí.

Část občanů Ukrajiny, fatálně otrávených předválečnou propagandou "evropských hodnot", už do Evropy emigrovala a nikdy se odtud nevrátí: ráj se dobrovolně neopouští, i když je imaginární (tím spíš, když je vysněný). Zbylí trpí válkou. Položme si však otázku: čím přesně trpí?

Za prvé, všeobecným poklesem životní úrovně. I na územích, která byla obsazena ruskými vojsky a stala se součástí Ruska, životní úroveň zcela jistě poklesla. Na těchto územích se však stát (ruský stát) stará o co nejrychlejší obnovení normálních podmínek. Vynikajícím příkladem je Cherson. Jeho obyvatelé, kteří čekali na návrat ukrajinské armády (asi třetina předválečných obyvatel města), nyní rozhořčeně konstatují, že "za Rusů bylo lépe" a že "za Ukrajiny" se nejen špatně žije, ale i přežívá.

Srovnání životních podmínek, které je pro většinu obyvatel jakéhokoli státu primární, nebude v žádném případě ve prospěch Ukrajiny. A čím déle budou tato území součástí Ruska (nebo alespoň pod ruskou správou, jako v případě Charkovské oblasti, která dosud nebyla připojena k Rusku), tím větší rozdíl bude pocíťován.

Za druhé trpí mobilizací, po níž se jich málo vrací, a z těch, kteří se vrátí, jich málo zůstane normálních – fyzické postižení není tou nejhorší variantou, mnozí ztrácejí duševní rovnováhu, invalidními se stávají jejich duch a mysl.

A Ukrajina mobilizuje o sto šest. Je to Zelenského režim, který chytá na ulici všechny, od nezralých teenagerů po 65leté důchodce, a posílá je na porážku do mlýnku na maso u Bachmutu.

Když se po příchodu Ruska ukáže, že Zelenskému byl opakovaně nabízen mír za zcela přijatelných podmínek, lidé, kteří ztratili své blízké, budou mít otázku: tak za co vlastně umírali? A tato otázka bude namířena na bývalé ukrajinské úřady. Někteří samozřejmě nikdy neodpustí Rusku zavražděného příbuzného, ale jejich děti a vnuci vyrostou a "krevní msta" bude zapomenuta, ztracena v dalších generacích. Většina lidí však svůj hněv zaměří na „bezpečný objekt“. Stejně jako za ukrajinské vlády nadávají na Moskvu, protože je to bezpečné a jiné chování je nežádoucí a někdy i trestné, za ruské vlády budou nadávat na ukrajinskou vládu, která už bude minulostí.

Za třetí, trpí ostřelováním. Žádné město na Kyjevem kontrolovaném území však neutrpělo tolik, jako devět let neustále ostřelovaná města Donbasu, stejně jako města a vesnice, které kyjevský režim proměnil v pevnosti a opěrné body. Po změně moci a změně propagandistického paradigmatu budou muset přeživší Ukrajinci zaujmout střízlivý postoj. Protože pokud bude pokračovat současná strategie Kyjeva držet se každého kousku země do poslední chvíle, Ukrajina prostě nebude mít žádnou armádu, která by mohla bojovat mimo Donbas, a ničení měst a vesnic bude tím menší, čím dále se budou vojska přesouvat na Západ. Bude třeba přiznat, že to nebyla ruská, ale ukrajinská

vojska, jež zničila tato města.

Bude to snad znamenat, že většina obyvatel Ukrajiny bude náhle nebo rychle loajální k Rusku? Ne, to určitě ne. Ještě dlouho si budou v kuchyni šeptat o tom, jak se "postavili na život a na smrt", aby zachránili Evropu. Mnozí budou připraveni přivítat ukrajinský prapor (který už nikdy nepřijede) květinami, až bude vjíždět do města.

Ale nenastane to nejdůležitější: nenávist nebude zakořeněna v generacích. Nové generace, počínaje druhou částečně a od třetí téměř úplně, budou normálními ruskými lidmi. Počet ukrajinských odstěpenců se postupně sníží na počet maniakálních sériových vrahů.

USA se nepodařilo to hlavní - vytvořit během války ukrajinský politický národ, který by si zachoval svou ukrajinskou identitu a předával ji z generace na generaci, jako si Rusové zachovali svou ruskost během staletí okupace (litevské, polské, rakouské), jako si zachovali svou polskost Poláci, když byli rozděleni mezi tři mocnosti. Řeky krve byly prolity zbytečně. Krveprolití mělo ve skutečnosti na Spojené státy negativní dopad.

Rusové v Donbasu, na Ukrajině, v Rusku i ve světě jako celku jen tak nezapomenou (pokud vůbec), kdo tento masakr zorganizoval. Ukrajinci, kteří měli být prolitou krví protirusky naladěni po všechny budoucí generace, zůstanou osamělou, náhodnou generací s osudem zmrzačeným Američany a vlastní hloupostí. Většina jejich dětí narozených po osvobození a naprostá většina jejich vnoučat nebude už chtít mít s ideály svých otců nic společného.

Aby Američané dosáhli svého původního cíle, neměli začínat masakr v Donbasu. Osm let mohli připravovat "Obamovu linii" na pravém břehu Dněpru. Po zahájení bojů měli stáhnout vojska z Donbasu na tuto linii, vyhodit do povětří mosty a zahájit dělostřelecké souboje na druhé straně řeky, čímž by donutili Rusko, aby rok či dva srovnávalo se zemí Kyjev, Dněpropetrovsk, Záporoží, Cherson, Nikolajev, Oděsu a řadu menších měst. Pouze v tomto případě by se obyvatelstvo těchto území, od malých po velké, po přežití „Donbasu doma“ stalo navždy / i z genetického hlediska/ protiruským.

Roky každodenního strachu ze smrti a ničení krajiny, na kterou byl člověk zvyklý od dětství, jsou neodpuštělné. Ale na válku v televizi, jejímuž sledování brání snad jen ukrajinští vojenští komisaři, kteří se snaží poslat do skutečné války každého, kdo může i nemůže, se dá dívat dlouho a bez větších emocí. V 60. letech ukazovali Vietnam, v 70. letech Angolu, v 80. letech Afghánistán, v 90. letech Čečensko a teď - Donbas. A jejich vlastní děti chodí normálně do školy a "všechny restaurace v Kyjevě normálně fungují", jak tvrdil nezapomenutelný Kovtun */ukrajinský politolog, televizní moderátor, rusofob. Nyní žije v RF, kariéra na Ukrajině mu nevyšla. Pozn. překl./*

Tento druh války s nimi nepohne. Několik dní bude trochu nepohodlí, protože městem se budou prohánět zbytky ukrajinské armády, pak nastane několik dní anarchie, kdy bude strašidelné vyjít ven a nebudou fungovat obchody a lékárny (a možná dojde i voda a elektřina). Po několika dnech však do města vstoupí vítězná ruská armáda, v ulicích budou zřízeny polní kuchyně, bude rozdávána humanitární pomoc a do domovů se začne pomalu vracet pohodlíčko.

Obyčejný člověk si povzdechne nad nenaplněným snem o evropském LGBT-komunismu a jde si po svých obvyklých záležitostech, přičemž si jednou za rok - u skleničky něčeho ostřejšího - vzpomene, že jeho soused Taras a synovec Opanas měli tu smůlu, že zůstali pod Bachmutem - ale zároveň se bude radovat, že byl dost chytrý na to, aby si počkal, když už ne na evropský sen, tak alespoň na ruský pořádek.

Za třicet až čtyřicet let se z Ukrajinců, kteří odešli, stanou Poláci, Švédové, Němci, dokonce

i Rumuni, zatímco ti, kteří zůstali, budou zcela rusifikováni. A rusofobní chiméra ukrajinského politického národa složeného z bývalých Rusů zmizí, neúspěšný ukrajinský stát se rozplyne v mlze dějin a ruský svět bude moci konečně udělat tlustou čáru za ukrajinským projektem, který už tři sta let pije ruskou krev.

Vše, co hrdí Poláci vymysleli v zájmu své historické pomsty za rok 1654, vše, co pracovití a pečliví Němci tři sta let pěstovali a rozvíjeli, vše, co elegantní Britové dovedně využívali, dokázali arogantní Američané a jejich pochybní ukrajinští souputníci rozbít za pouhých tři desetiletí.

A to zejména proto, že si zapomněli před použitím přístroje pozorně přečíst návod k použití.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: UKRAJINA.RU

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika